

ZASADIL SOM TELEFÓN

Juj, dcéry moje! Telefón je hrozný vynález. Začne cengať práve vtedy, keď sa najväčšmi ponáhľate. Dlho som sa k nemu správal slušne, ale včera som si povedal dosť!

Včera som vzal telefón,
čo vydáva hlúpy tón.

Nepriložil som ho k uchu,
ale rovno pod pazuchu

a už stojím na dvore.
Ukážem tej potvore!

Viete, ako pomstím sa mu?
Tak, že spravím veľkú jamu.

Crnk-crnk — zaznel známy tón.
Už je v jame telefón.

Už je navždy zahrabaný
za to, že bol taký planý.

Zem ho kryje. Hotovo.
Nezmohol sa na slovo.

Tak mu treba, vravím si a spokojne sa
vraciam domov. Na druhý deň sa len tak
jedným okom pozriem na dvor a vtom...
vtom

skoro do mňa udrel hrom.
Pod oblokom rastie strom.

Nie však jabloň, ani vrba,
ale strom, kde visí hrba

rozkvitnutých telefónov.
Strom je plný známych tónov —

crnk-crnk, crnk-crnk... Celkom isto
visí ich tam dobrých tristo.

Lietam stále von a dnu.
Už mám ruku nevládnú,

toľko dvíham telefóny.
Tristo mi ich naraz zvoní.

A ja teraz neviem, čo mám spraviť. Hádam to isté, čo by urobil každý dobrý záhradník. Vyleziem na strom a oberiem do koša všetky telefóny. Potom ich zanesiem na trh a stavím sa, že do večera bude kôš prázdny. Lenže na jar všetky stromy zase rozkvitnú. Na jedných vyrastú jablká, na druhých slivky, a čo vyrastie na mojom strome? Nuž, na mojom strome znova vyrastú telefóny. A tak

nepočkám už ani chvíľku,
a hneď teraz vezmem píľku.

Zanesiem strom do lesa,
a keď v lese ozve sa,

všetci vtáci napnú uši.
Jeden povie: „Kto by tušil,

aké stromy teraz práve
vyrastajú v Bratislave!“

